

Večerne ure.

I.

Ukazan je zvonovom
večen molk,
ustavljena je ura,
moj čas je dolg, predolg.

Ozira se z lazura
truma zvezd,
kot da so prikovane,
ne smejo s svojih mest.

In zemlja se ne gane
iz okov;
priklenjena je duša
pod jetniški krov.

II.

Odprl sem okno,
Od holma dih je dihnil vame;
prijazen tvoj pozdrav,
ki misli name.

Pod holmom cerkev
kot romarica ob prestoli;
pobožen tvoj spomin,
ki zame moli.

In iznad okna
pomladna veja cvetje trosi;
ah! varstvo tvojih rok,
ki milost nosi.

III.

Kaj da ne bi veroval,
da so angeli:
Tvoj pogled je varoval
temnih me moči.

Ko je gledal za menoj
zdaleč v dno srca,
kakor v šumo temnih hój
lunin soj z neba.

Ko sem v njem zagledal spet
blaženo mladost;
trn se je razpahnil v cvet,
silna bol v sladkost.

IV.

Kadar v tvojo grem kapelo, Tiho sije luč mi drobna,
čelo mir obkroža mi, dih noben je ne plaši;
zdi se mi življenje celo kroginkrog je noč resnobna,
bela pot med rožami. tudi list na veji spi.

Silvin Sardenko.

V ruskem Turkestanu.

Dr. Ivan Knific.

9. Vrtovi taškentske oaze.

Vse mine, tudi stepe je zmanjkalo. 20 km pred Taškentom nas je pozdravljalo bujno rastlinstvo. Pričela se je rodovitna, razsežna *t a š k e n t s k a z e l e n i c a*.¹

Turkestanski vrtovi so krasni, posebno spomladi, ko vse cveté in se prijetna vonjava širi kroginkrog. Zlasti še potniku, ki prihaja iz neplodne stepe ali peščene puščave, se to zelenje dozdeva bajno lepo. »Ko se jezdec po dolgi, utrudljivi ježi prek enolične, dolgočasne, rumenkastorjave stepe, ob žgoči vročini tropičnega solnca, zehajoč od žeje, slednjic približa senčnatim, temnozelenim gozdičem

¹ V okolici mesta Taškenta se nahaja »Trójičickij Lager« (Svetotrojiški tabor), kjer prebiva veliko Slovencev. Izmed vseh turkestanskih ujetniških taborov je ta največji. Vojaki opravljajo poljska in vrtnarska dela. Žalibog, da tožijo o pomanjkljivih zdravstvenih razmerah; v tem taboru je umrlo že mnogo Slovencev...

sadnega drevja srednjeazijskih zelenic, se mu zazdi, da je zašel v raj. Kdor je videl turkestanske oaze, razume pretirane hvalospeve starih perzijskih in arabskih pesnikov, ki slikajo samarkandsko in fergansko zelenico kot zemeljski paradiz.«¹

Kraj proge sem opazil zelenorjavnokasto grmičevje, po velikosti podobno krompirju. Take rastline še nisem videl; zato sem vprašal sopotnika, kako se nazivlje. »To je ,hlopok!« me poučuje, toda zamàn: nisem ga razumel. »Vi ne veste, kaj je hlopok?« se mi smeje in čudi. Prime za moj suknjič in pravi: »Tak-le je hlopok.« Tedaj se mi je zasvetilo: »B o m b a ž !« Saj res, v Turkestanu raste tudi bombaževce,² samo da je taškentska oaza šele severna meja tega pridelka. Najbogatejša glede bombaža je pokrajina Fergana, del južnega Turke-

¹ Schwarz, »Turkestan«, str. 361.

² Rastlini sami pravijo Rusi »hlopčatnik«, sadežu pa »hlopok«.